



## 1521 m. pavasaris

Girdėjau prislopintą būgnų dundesį, bet mačiau tik priešais stovinčios moters kikliko nėrinčius, užstojančius vaizdą į ešafotą. Šiuose rūnuose gyvenau ilgiau kaip metus ir dalyvavau galybėje įvairių renginių, tik tokiaime – dar neteko.

Paėjusi į šoną ir šiek tiek ištempusi kaklą įžiūrėjau kunigo lydimą pasmerktąjį, lėtai einantį iš Tauerio į miškelį, kuriame laukė medinė pakyla. Scenos viduryje stovėjo trinka, už jos rymojo darbai pasirengęs vienmarškinis budelis su gobtuvu ant galvos. Man tai veikiau priminė vaidinimą, o ne tikrą egzekuciją, todėl stebėjau tai kaip eilinį dvaro pasilinksminimą. Karalius, sėdintis soste, atrodė susimąstęs, tarsi mintyse kartotų dovanojimo kalbą. Už jo stovėjo mano vyras Viljamas Keris, su kuriuo buvome susituokę metus, mano brolis Džordžas ir tėvas, seras Tomas Boleinas – visi paniurę. Krutindama pirštus šilkiniuose bateliuose nekantravau, kad karalius negaištų ir skubiau suteiktų malonę, – tada visi galėtume eiti pusryčiauti. Man buvo vos trylika, aš amžinai jaučiausi išalkusi.

Tolumoje ant ešafoto Bakingamšyro hercogas nusimetė storą apsiaustą. Hercogas man buvo toks artimas giminė, kad galėjau vadinti dėde. Jis atėjo į mano vestuves ir padovanojo auksinę apyrankę. Tėvas pasakojo, kad hercogo nusikaltimas karaliui yra keliagubas: turėdamas karališko kraujo, jis laikė per didelę ginkluotų vyrų palydą, tad karalius negalėjo saugiai jaustis savo soste; blogiausia, esą jis pasakęs, jog karalius neturi ir greičiausiai negalės turėti sūnaus, todėl mirs nepalikęs įpėdinio, kuriam galėtų perleisti sostą.

Tokių dalykų garsiai kalbėti nederėjo. Karalius, rūmai, visa šalis žinojo, kad karalienei turi gimti berniukas, ir grei-

tai. Tarti priešingai, vadinasi, žengti žingsnį taku, vedančiu prie medinių ešafoto laiptelių, kuriais dabar iš lėto ir be baimės lipo hercogas, mano dėdė. Geras dvariškis niekada neskleidžia nemalonių tiesų. Rūmų gyvenimas visuomet turi būti džiugus.

Dėdė Stafordas išėjo į pakylės priekį ištarti paskutinius žodžius. Stovėjau per toli, kad girdėčiau, be to, stebėjau karalių, laukiau, kada išeis į priekį ir suteiks karališką malonę. Pasmerktasis ant ešafoto ryškioje ryto saulės šviesoje kartu su karaliumi žaisdavo tenisą, buvo jo varžovas riterių turnyruose, daugybės vakarų, praleistų lėbaujant ir lošiant, kompanionas, bičiulis nuo vaikystės. Karalius nutarė jį pamokyti, pamokyti viešai, o tada atleis, ir visi galėsime eiti pusryčiauti.

Iš toli mačiau, kaip jis pasisuko į nuodėmklausį. Palenkė galvą palaiminimui ir pabučiavo rožinį. Tada priklaupė priešais trinką ir suėmė ją abiem rankomis. Spėliojau, koks jausmas padėjus galvą ant glotnaus medžio, nuo upės pučiant šiltam vėjeliui, virš galvos klykaujant žuvėdroms. Netgi žinant, jog tai tik vaidinimas, dėdei turėtų būti nejauku guldyti galvą, kai už nugaros stovi budelis.

Budelis iškėlė kirvį ir pasisuko į karalių. Šis, rodėsi, iki paskutinės minutės atidėlioja savo įsikišimą. Dirstelėjau į pakylą. Mano dėdė, nuleidęs galvą ant kaladės, išskėtė plačiai rankas, rodydamas, kad galima pradėti. Vėl pažvelgiau į karalių. Jis jau turėtų atsistoti. Tačiau valdovas tebesėdėjo dailiu, bet rūškanu veidu. Stebint valdovą vėl sudundėjo būgnai, nutilo, ir kirvis pokstelėjo kartą, dar ir dar kartą. Tartum kapojant malkas. Netikėdama savo akimis žiūrėjau, kaip dėdės galva nusirita į šiaudus, o iš keistai striuko kaklo kliokteli kraujas. Budelis juodu gobtuvu pastatė kirvį prie šono ir už storų garbanotų plaukų pakėlė galvą, kad visi pamatytume me kaukę primenantį veidą: juodas raištis nuo kaktos iki nosies ir įžūli paskutinė šypseną.

tai. Tarti priešingai, vadinasi, žengti žingsnį taku, vedančiu prie medinių ešafoto laiptelių, kuriais dabar iš lėto ir be baimės lipo hercogas, mano dėdė. Geras dvariškis niekada neskleidžia nemalonių tiesų. Rūmų gyvenimas visuomet turi būti džiugus.

Dėdė Stafordas išėjo į pakylas priekį ištarti paskutinius žodžius. Stovėjau per toli, kad girdėčiau, be to, stebėjau karalių, laukiau, kada išeis į priekį ir suteiks karališką malonę. Pasmerktasis ant ešafoto ryškioje ryto saulės šviesoje kartu su karaliumi žaisdavo tenisą, buvo jo varžovas riterių turnyruose, daugybės vakarų, praleistų lėbaujant ir lošiant, kompanionas, bičiulis nuo vaikystės. Karalius nutarė jį pamokyti, pamokyti viešai, o tada atleis, ir visi galėsime eiti pusryčiauti.

Iš toli mačiau, kaip jis pasisuko į nuodėmklausį. Palenkė galvą palaiminimui ir pabučiavo rožinį. Tada priklaupė priešais trinką ir suėmė ją abiem rankomis. Spėlioju, koks jausmas padėjus galvą ant glotnaus medžio, nuo upės pučiant šiltam vėjeliui, virš galvos klykaujant žuvėdroms. Netgi žinant, jog tai tik vaidinimas, dėdei turėtų būti nejauku guldyti galvą, kai už nugaros stovi budelis.

Budelis iškėlė kirvį ir pasisuko į karalių. Šis, rodėsi, iki paskutinės minutės atidėlioja savo įsikišimą. Dirstelėjau į pakylą. Mano dėdė, nuleidęs galvą ant kaladės, išskėtė plačiai rankas, rodydamas, kad galima pradėti. Vėl pažvelgiau į karalių. Jis jau turėtų atsistoti. Tačiau valdovas tebesėdėjo dailiu, bet rūškanu veidu. Stebint valdovą vėl sudundėjo būgnai, nutilo, ir kirvis pokštelėjo kartą, dar ir dar kartą. Tartum kapojant malkas. Netikėdama savo akimis žiūrėjau, kaip dėdės galva nusirita į šiaudus, o iš keistai striuko kaklo kliokteli kraujas. Budelis juodu gobtuvu pastatė kirvį prie šono ir už storų garbanotų plaukų pakėlė galvą, kad visi pamatytume me kaukę primenantį veidą: juodas raištis nuo kaktos iki nosies ir įžūli paskutinė šypseną.

Karalius lėtai pakilo iš savo krėslo, ir aš vaikiškai pagalvočiau: „Viešpatie, kaip kvaila! Jis pavėlavo. Kaip negerai išėjo... Karalius pamiršo laiku ištarti žodį!“

Bet aš klydau. Jis nepavėlavo, nepamiršo, jis norėjo, kad mano dėdė mirtų viso dvaro akivaizdoje, kad visi žinotų, jog yra tik vienas karalius, karalius Henrikas. Karalius gali būti tik vienas, ir jis yra Henrikas. Ir šitam karaliui gimis sūnus, net menkiausia priešinga užuomina reiškia gėdingą mirtį.

Dvaras tyliai grįžo į Vestminsterio rūmus trimis baržomis, iriamomis prieš srovę. Žmonės ant kranto kėlė nuo galvų kepures ir klaupėsi, kai pro šalį prašmatniais apdarais ir vėliavomis pramirgėdavo karališka barža. Aš sėdėjau antroje, karalienės, baržoje su dvaro damomis. Motina sėdėjo šalia. Metusi į mane žvilgsnį (tai retai nutikdavo), ji pastebėjo: „Esi labai išblyškusi, Mere, sergi?“

– Nemaniau, kad dėdei bus įvykdyta mirties bausmė, – atsakiau. – Tikėjausi, kad karalius jam dovanos.

Mama pasilenkė į priekį taip, kad jos burna būtų prie pat mano ausies ir per irklų girgždesį bei irklininko būgną niekas mūsų nenugirstų. „Tuomet esi kvailė, – burbtelėjo ji. – Ir kvailė, kad tai pastebėjai. Žiūrėk ir mokykis, Mere. Rūmuose negalima klysti.“



## 1522 m. pavasaris

– Rytoj keliauju į Prancūziją parsivežti namo tavo seserį Aną, – ant Vestminsterio rūmų laiptų pasakė tėvas. – Rasi-me jai vietą karalienės Marijos Tiudor dvare, kai grįš į An-gliją.

– Maniau, Ana pasiliks Prancūzijoje, – atsakiau. – Ma-niau, kad ji ištekės už prancūzų grafo ar panašiai.

Tėvas papurtė galvą:

– Turime kitų planų.

Žinojau, kad nereikia klausti, kokie tie planai. Turiu pa-laukti ir pati pamatysiu. Labiausiai būgštavau, kad jai suras geresnę partiją, nei mano vyras, ir kad man teks sekti įkan-din jos apsiausto krašto, kai ji išdidžiai žingsniuos priekyje visą likusį gyvenimą.

– Kad daugiau nematyčiau tokios gaižios minos, – griež-tai tarė tėvas.

Nusišypsojau nuostabia rūmų damos šypsena.

– Žinoma, tėve, – nuolankiai atsakiau.

Jis linktelėjo, o aš žemai nusilenkiau tėvui nueinant. Iš-sitiesiau ir lėtai nuėjau į savo vyro miegamąjį. Ant sienos kabojo nedidelis veidrodelis. Atsistojusi priešais pažvelgiau į savo atvaizdą. „Viskas bus gerai, – sukuždėjau. – Aš esu Bolein, o tai jau nemažai. Mano motina kilusi iš Hovardų giminės, o tai yra viena iš kilmingiausių šalies šeimų. Esu Hovardų mergaitė, Boleinų mergaitė. – Prikandau lūpą. – Bet ji taip pat.“

Išsišiepiau tuščia rūmų damos šypsena, dailus veidelis nusišypsojo man iš veidroščio. „Esu jauniausia Boleinų mer-gaitė, bet ne prasčiausia. Esu ištekėjusi už Viljamo Kerio, turinčio didelį karaliaus palankumą. Esu karalienės numylė-

tinė ir jauniausia patarnautoja. Šito iš manęs niekas neatims. Netgi Ana.“

Aną su tėvu užlaikė pavasarinės audros. Supratau, jog vaikiškai tikiuosi, kad laivas apvirs ir sesuo nuskęs. Pagalvojusi apie jos mirtį, jaučiau keistą nuoširdaus skausmo ir pakilios nuotaikos mišinį. Koks mano pasaulis be Anos? Kaip jame sutilpti mums abiem?

Šiaip ar taip, sesuo parvyko saugiai. Mačiau, kaip tėvas veda ją nuo karališkos prielaukos žvyruotais takeliais į rūmus. Net iš antrojo aukšto lango mačiau, kaip švytuoja jos suknelė, koks madingas apsiaustas, ir išvydus, kaip gražiai jis krenta, pervėrė žudanti pavydo strėlė. Palaukiau, kol sesuo dings iš akių, ir nuskubėjau į savo vietą karalienės priimamajame.

Pirmiausia planavau parodyti, kad prabangiai apmuštuo-se karalienės kambariuose jaučiuosi kaip namuose, tada graicingai ir rintai pakilti, kaip dera suaugusiai moteriai, ir pasitikti ją. Bet kai durys prasivėrė ir Ana įžengė į vidų, mane apėmė toks džiaugsmas, kad surikusi „Ana!“ pasileidau prie jos plaikstydama sijonais. O Ana, įžengusi aukštai pakelta galva, arogantišku juodu akių žvilgsniu, staiga liovėsi būti ori jauna penkiolikos metų dama ir sutiko mane išskėstomis rankomis.

– Tu išaugai, – pastebėjo uždususi, tvirtai apkabinusi ir prispaudusi skruostą prie manojo.

– Mano bateliai tokiomis aukštomis pakulnėmis! – įtraukiau pažįstamo jos kvapo. Muilu ir rožių vandeniui dvelkė šilta oda, drabužiai kvepėjo levandomis.

– Kaip tu?

– Gerai. O tu?

– *Bien sur!* Santuoka. Kaip ji?

– Neblogai. Gražūs drabužiai.

– O jis?

– Labai šaunus. Visuomet su karaliumi, turi didelį jo palankumą.

- Padarei tai?
- Taip, prieš šimtą metų.
- Skaudėjo?
- Labai.

Ji atsitraukė, kad pasižiūrėtų man į akis.

– Nelabai, – pasitaisiau. – Jis stengiasi būti švelnus. Visuomet duoda išgerti vyno. Tik viskas gana bjauru.

Rūsti sesers išraiška ištirpo, ir ji žaibuodama akimis sukikeno.

- Kas ten bjauraus?
- Šlapinasi į puodą man matant!
- Negali būti! – Ana springo juoku.

– Na, mergaitės, – ištarė tėvas pasirodydamas iš už Anos nugaros. – Mere, imk Aną ir pristatyk karalienei.

Iškart apsisukau ir nusivedžiau seserį pro rūmų damų būrį prie karalienės, kuri sėdėjo tiesi it styga priešais židinį. „Ji griežta, – įspėjau Aną. – Čia tau ne Prancūzija.”

Katerina iš Aragono permetė Aną įprastu skaidrių melsvų akių žvilgsniu, ir mane suėmė baimė, kad sesuo patiks jai labiau, nei aš.

Ana padarė karalienei nepriekaištingą prancūzišką reveransą ir išsitiesė taip, lyg rūmai būtų jos. Kalbėjo gundančiu akcentu, kiekvienas judesys bylojo apie gyvenimą Prancūzijos dvare. Aš piktdžiugiškai pastebėjau šaltą karalienės reakciją į stilingą Anos elgseną, todėl pasivedėjau seserį prie kėdės palei langą.

– Karalienė nekenčia prancūzų, – pasakiau. – Ji nesutiks, kad būtum šalia, jeigu neatsisakysi tų savo manierų.

Ana truktelėjo pečiais.

– Juk tai labai madinga. Tai kas, kad ji nemėgsta. Kas dar?

– Gal būk ispanė, – pasiūliau, – jeigu nori apsimetinėti kuo nesi.

Sesuo prunkštelėjo:

– Ir nešiok tokį gobtuvą! Atrodo, kad jos galvą dengia stogas.

– Šššš, – priekaištingai sušnypščiau. – Ji graži moteris. Dailiausia karalienė visoje Europoje.

– Senė, – šiuurkščiai atsiliepė Ana. – Apsirengusi kaip senė šlykščiausiais drabužiais Europoje ir iš kvailiausios Europos šalies. Neturime laiko ispanams.

– Kas tie mes? – šaltai paklausiau. – Tik ne anglai.

– *Les Français!* – suirzusi atšovė ji. – *Bien sur!* Dabar aš gryna prancūzė.

– Esi grynakraujė anglė, kaip Džordžas ir aš, – kategoriškai atrėžiau. – Ir aš buvau auklėta prancūzų dvare, kaip tu. Kodėl tau visuomet reikia apsimesti tuo, kuo nesi?

– Nes visi turi ką nors veikti.

– Kaip suprasti?

– Kiekviena moteris turi daryti ką nors, kas išskirtų ją iš kitų, pagautų žvilgsnį, padarytų dėmesio centru. Aš būsiu prancūzė.

– Tada apsimetinėsi tuo, kuo nesi, – negalėjau pritarti.

Pažvelgusi tamsiomis akimis ištyrė mane taip, kaip moka tik Ana.

– Apsimetinėsiu ne daugiau ir ne mažiau už tave, – tyliai pasakė. – Mano mažoji sesute, mano mažoji auksaplauke, mano sesute iš pieno ir medaus.

Mūsų žvilgsniai susitiko, šviesios mano akys su jos juodomis. Supratau, kad šypsausi jos šypsena, kad ji tėra tamsus mano pačios veidrodis.

– A, – ištariau vis dar atsisakydama pripažinti.

– Būtent, – pasakė Ana. – Būsiu tamsi, madinga ir sunkaus būdo prancūzė, o tu būsi miela, atvira ir teisinga anglė. Kokia porėlė! Kas galės mums atsisipirti?

Aš nusijuokiau, – sesuo visuomet mokėjo prajuokinti. Pažvelgiau žemyn pro švino juostelėmis suklijuotą stiklą ir pamačiau į arklides grįžtančią karaliaus svitą.

– Ar tik ne karalius ten? – tarė Ana. – Ar tikrai jis toks gražus, kaip sako?

– Jis nuostabus. Tikrai. Moka šokti ir jodinėti, ir... ai... negaliu apsaityti!

– Ar jis čia užsuks?

– Tikriausiai. Visuomet aplanko karalienę.

Ana paniekinančiai dirstelėjo į karalienę, siuvinėjančią su rūmų damomis.

– Nesuprantu kodėl.

– Nes myli, – atsakiau. – Tai nuostabi meilės istorija. Karalienė ištekJo už jo brolio, o tas staiga mirė visai jaunas. Ji nežinojo, kur eiti, ką daryti, tada karalius paėmė ją į žmonas ir vainikavo karaliene. Tai nuostabi istorija, Henrikas Kateriną tebemyli.

Ana kilstelėjo tobulai išlenktą antakį ir nužvelgė kambarį. Visos damos, išgiudusios gižtančios iš medžioklės svitos garsus, pasitaisė suknelių klostes, susėdo į savo vietas, kad išsiskleistų kaip puokštė priešais duris, kai jos atsilapos ir ant slenksčio pasirodys karalius Henrikas. Ir štai jis griausmingai nusijuokė atleidžiu jaunuolio juoku:

– Norėjau jus nustebinti ir užklupti nepasirengusias!

Karalienė pakilo.

– Mes sužavėtos! – šiltai atsakė ji. – Kaip malonu!

Karaliaus kompanionai ir draugai suguzėjo į kambarį įkandin valdovo. Mano brolis Džordžas ėjo pirmas, ties slenksčiu nužvelgė Aną, paslėpė savo pasitenkinimą nutaisęs gražią dvariškio išraišką ir žemai palinko prie karalienės rankos.

– Jūsų didenybe, – pusbalsiu šnabždėjo į jos pirštus, – buvau saulės atokaitoje visą rytą, bet tik dabar apsvaigau.

Žiūrėdama iš viršaus į palenktą garbanotą jo galvą, karalienė mandagiai nusišypsojo.

– Gali pasitikti savo seseį.

– Merė čia? – abejingai pasiteiravo Džordžas, lyg nebūtų mūsų abiejų matęs.

– Kitą savo seserį, Aną, – pataisė karalienė. Nežymiu masyvais žiedais apmaustytos rankos ženklų leido mums išeiti į priekį. Nesitraukdamas iš garbingos vietos šalia sosto Džordžas mums nusilenkė.

– Ar Ana labai pasikeitusi? – pasiteiravo karalienė.

Džordžas nusišypsojo:

– Tikiuosi, kad turėdama prieš akis tokį pavyzdį, kaip jūs, ji daug labiau pasikeis.

Karalienė nusijuokė.

– Labai miela, – dėkingai ištarė ji ir pamojo Džordžui prieti prie mūsų.

– Sveika, panele Gražuole, – ištarė jis Anai. – Sveika, ponija Gražuole, – pasakė man.

Ana žvelgė į jį iš po tamsių blakstienų.

– Kaip norėčiau tave apkabinti, – tepasakė.

– Išeisime, kai tik galėsime, – nutarė Džordžas. – Atrodo, gyvenimiškai, Ana Marija.

– Taip ir yra, – atsakė sesuo. – O tu?

– Kaip niekad gerai.

– Koks tas mažosios Merės vyras? – smalsiai pasidomėjo Ana, stebėdama, kaip Viljamas prieina ir pasilenkia prie karalienės rankos.

– Trečiojo Somerseto grafo proanūkis, labai vertinamas karaliaus. – Džordžas neprašomas paminėjo tai, kas jam atrodė svarbiausia: Viljamo šeimos ryšius ir artumą sostui. – Jai pasisekė. Ar žinai, kad grįžai namo ištekėti, Ana?

– Tėvas nesakė, už ko.

– Manau, eisi už Ormondo, – atsakė brolis.

– Grafiene, – pergalingai šypsodamasi ištarė man Ana.

– Tik airių, – atkirtau.

Mano vyras pasitraukė nuo karalienės kėdės, pažvelgė į mus ir, sutikęs provokuojantį Anos žvilgsnį, kilstelėjo antakį. Karalius atsisėdo šalia karalienės ir apsidaire.

– Mano mielosios Merės Keri sesuo papildė mūsų draugiją, – ištarė karalienė. – Ana Bolein.

– Džordžo sesuo? – pasiteiravo karalius.

Brolis nusilenkė:

– Taip, jūsų didenybe.

Karalius nusišypsojo Anai. Ta žaibiškai, kaip į šulinį krentantis kibiras, pritūpė ir nusišypsojo vos pastebima paslaptinga šypsena. Karalius nebuvo priblokštas, jam patiko paprastos, plačiai besišypsančios moterys. Ne tokios, kurias įsmeigia į jį iššaukiantį žvilgsnį.

– Džiaugiatės vėl sulaukusi sesers? – paklausė manęs.

Padariau gilų reveransą ir nuraudusi pakilau.

– Žinoma, jūsų didenybe, – atsakiau maloniai. – Kokia mergina nesiilgėtų tokios sesers kaip Ana draugijos?

Karaliaus antakiai virptelėjo. Jam labiau patiko nešvankūs vyriški juokeliai nei kandūs moteriški sąmojai. Jis nukreipė žvilgsnį į atlaidžiai ironišką Anos veidą ir supratęs sąmojų garsiai nusijuokė, spragtelėjo pirštais ir ištiesė man ranką.

– Nesijaudinkite, širdele, – pasakė. – Niekas negali užgožti nuotakos pirmaisiais vedybinės palaimos metais. Mums su Keriu labiau patinka šviesiaplaukės.

Visi nusijuokė, ypač Ana, tamsiaplaukė, ir karalienė, kurios kaštoniniai plaukai buvo nublukę ir pražilę. Būtų kvailės, jeigu nesijuoktų iš karaliaus juokelių. Aš taip pat juokiausi, tik, manau, nuoširdžiau negu jos.

Muzikantai užgrojo pirmą akordą, ir Henrikas prisitraukė mane artyn.

– Esate labai graži mergina, – palankiai tarė. – Keris sako, kad nuotaka taip patinka, jog nuo šiol nemiegos su niekuo kitu, tik su nekaltomis dvylikametėmis mergelėmis.

Buvo sunku susilaikyti neprasižiojus ir nesiliovus šypso-tis. Ėmėme šokti, karalius man nusišypsojo.

– Jis laimingas vyras, – maloniai tarė valdovas.

– Jis laimingas, nes yra jūsų malonėje, – pradėjau negra-bų komplimentą.

– Laimingesnis, kad yra jūsų, reikia manyti! – pasakė ir staiga nusikvatojęs įtraukė mane į šokio sūkurį. Sukdamasi šokėjų eilėje pastebėjau pritariantį savo brolio žvilgsnį ir – tai buvo dar maloniau – pavydžias Anos akis, kai Anglijos karalius šokio žingsniu praskriejo pro ją su manimi glėbyje.

Ana įsisuko į anglų dvaro rutiną ir laukė savo vestuvių. Ji vis dar nebuvo sutikusi būsimą vyro, o ginčai dėl kraičio ir turto padalijimo, rodės, tęsis amžinai. Netgi kardinolo Volsio, kuris kišosi į visus Anglijoje sprendžiamus klausimus, įtaka negalėjo paspartinti reikalo. O kol kas ji flirtavo elegantiškai kaip prancūzė, atsainiai, bet grakščiai patarnavo karalienės seseriai ir švaistė dienas paskalomis, jodinėjimui ir žaidimams su Džordžu ir manimi. Mus vienijo panašus skonis ir nedidelis amžiaus skirtumas: aš buvau keturioliktus einanti mažylė, Ana penkiolikos, o Džordžas – devyniolikos. Mes buvome šeimoje artimiausi, tačiau beveik nepažįstami. Su seserimi Ana augome prancūzų rūmuose, o brolis dvirišchio amato mokėsi Anglijoje. Dabar, susirinkę krūvon, rūmuose garsėjome kaip Boleinų trijulė, trys žavūs Boleinai, o karalius, apsidairęs savo kambariuose, dažnai šaukdavosi Boleinų trijulės, ir kas nors būdavo pasiunčiamas į kitą pilies galą mūsų pakviesti.

Pagrindinė mūsų užduotis buvo dalyvauti galybėje karaliaus pramogų: riterių turnyruose, teniso partijose, jodinėjimuose, medžioklėse su skalikais ir sakalais, šokiuose. Karalius troško gyventi nenutrūkstancioje malonumų grandinėje, mūsų pareiga buvo užtikrinti, kad jis niekad nenuobodžiautų. Bet kartais, labai retai, tykiu metu prieš pietus arba lietui sukliudžius medžioti, Henrikas nueidavo vienas į karalienės apartamentus, ji padėdavo siuvinį arba knygą ir išsiųsdavo mus už durų.

Jeigu kiek uždelsdavau, pamatydavau ją šypsantis karaliui taip, kaip nesišypsodavo daugiau niekam, netgi savo dukrai princesei Marijai. Kartą, kai įžengiau į kambarį neži-

nodama, jog karalius ten, radau jį sėdintį prie karalienės kojų kaip meilužį, atlošusį galvą ant jos kelių. Karalienė glostė jo varines garbanas ir suko ant pirštų kaip žiedus, kuriuos vyras jai padovanojo, kai buvo jauna princesė ryškiais, kaip ir jo plaukais, ir kai vedė ją nepaklausęs jokių patarimų.

Ištipenau ant pirštų galiukų nepastebėta. Jie taip retai būdavo kartu, kad nenorėjau išsklaidyti meilės burtų. Nuėjau ieškoti Anos. Ji, gerai susisupusi į apsiaustą, vaikštinėjo sode su Džordžu, nešina snieguolių puokštele.

– Karalius su karaliene vieni, – pranešiau prie jų priėjusi.

Ana kilstelėjo antakį.

– Lovoje? – pasidomėjo smalsiai.

– Žinoma, ne, dar tik antra valanda popiet, – atsakiau išraudusi.

Ana nusišypsojo:

– Esi laiminga žmona, jeigu manai, kad negalima eiti į lovą nesutemus.

Džordžas ištiesė man kitą parankę.

– Iš tiesų laiminga žmona, – užstojo. – Viljamas pasakojo karaliui, jog nėra sutikęs mielesnės merginos. Bet ką jie veikia, Mere?

– Tiesiog sėdi kartu, – atsakiau. Labai nenorėjau pasakoti Anai visos scenos.

– Taip sūnaus ji nesusilauks, – šiurkščiai metė Ana.

– Ša, – ištariau vienu balsu su broliu. Visi trys labiau susiglaudėme ir pritilome.

– Matyt, jau prarado viltį, – tarė Džordžas. – Kiek jai dabar? Trisdešimt aštuoneri? Devyneri?

– Tik trisdešimt septyneri, – pasipiktinau.

– Ar ji dar serga?

– O, Džordžai!

– Taip, serga, – dalykiškai atsakė Ana. – Bet iš to jokios naudos. Tai jos kaltė. Negalima kaltinti karaliaus, nes jo ir Besės Blount pavainikis mokosi jodinėti poniu.

– Dar daug laiko, – bandžiau ginti aš.

– Laiko jai numirti ir jam vesti dar kartą? – mažliai ištarė Ana. – Taip. Jos sveikata silpna, tiesa?

– Ana! – šįkart aš iš tiesų ją pasibjaurėjau. – Tai šlykštu.

Džordžas dar kartą apsidairė, kad įsitikintų, jog arti mūsų sode nieko nėra. Ten su savo motina vaikštinėjo pora Seimurų mergaičių, bet mes į jas nekreipėme dėmesio. Ši giminė buvo pagrindiniai mūsų priešai kovoje dėl valdžios ir aukštų postų, todėl mes apsimetėme, kad jų nematome.

– Tai šlykštu, bet tiesa, – stačiokiškai atšovė sesuo. – Kas taps kitu karaliumi, jeigu Henrikas neturės sūnaus?

– Princesė Marija gali ištekėti, – pasiūliau aš.

– Užsienio princas atvyks valdyti Anglijos? Taip niekad nebus, – tarė Džordžas. – Negalime sau leisti dar vieno karo dėl sosto.

– Princesė Marija gali pati tapti karaliene ir netekėti, – sušukau. – Valdyti kaip karalienė.

Ana paniekinančiai prunkštelėjo, išleisdama iš burnos garo debesėlį.

– Kurgi ne, – nusišaipė. – Ji gali joti raita ir išmokti kautis turnyruose, bet negali valdyti tokios šalies, lordai suės ją gyvą.

Mūsų trijulė stabtelėjo prie fontano, įrengto sodo centre. Ana grakščiai, kaip mokyta, prisėdo ant baseino kraštelio ir pažvelgė į vandenį. Kelios auksinės žuvelės tikėdamosi vaisių pasuko į jos pusę, o ji nusitraukė karoliukais siuvinėtą pirštinę ir pamerkė į vandenį ilgus pirštus. Žuvelės priplaukė tuščiai žiopčiodamos burnomis. Mes su Džordžu stebėjome seserį, žiūrinčią į savo raibuliuojantį atspindį.

– Ar karalius galvoja apie tai? – paklausė ji savo atspindžio.

– Nuolatos, – atsakė Džordžas. – Pasaulyje nėra nieko svarbiau. Manau, jis pripažins Besės Blount berniuką ir paskirs savo įpėdiniu, jeigu iš karalienės nesulauks palikuonio.

– Pavainikis soste?

– Ne šiaip sau jis buvo pakrikštytas Henriku Ficrojumi, – atsiliepė brolis. – Jis yra pripažįstamas karaliaus sūnumi. Jei-gu Henrikas gyvens pakankamai ilgai, kad užtikrintų šalies saugumą, jeigu gaus Seimurų ir mūsų, Hovardų, pritarimą, jeigu Volsis palenks Bažnyčią ir užsienio jėgas... kas gali jam sukliudyti?

– Vienas berniukas, ir tas pavainikis, – mąsliai ištare Ana. – Šešerių mergaitė, pagyvenusi karalienė ir žydintis karalius. – Atitraukusi žvilgsnį nuo blyškaus savo atvaizdo vandenyje, ji pakėlė akis į mus. – Kaip bus? – pasiteiravo. – kažkas turi atsitikti. Ir kas gi tai galėtų būti?

Kardinolas Volsis atsiuntė žinutę karalienei, kviesdamas visus dalyvauti Užgavėnių karnavale, kurį rengia savo namuose, Jorko rūmuose. Karalienė paprašė manęs perskaityti laišką. Mano balsas drebėjo iš susijaudinimo skaitant žodžius: didžiulis karnavalas, tvirtovė, vadinama Šato Vertu, ir penkios damos, kurios turės šokti su penkiais riteriais, apsiausiančiais fortą.

– O, jūsų didenybe... – pradėjau ir nutilau.

– Kas?

– Tik pagalvojau, – kalbėjau nusižeminusi, – ar man būtų galima vykti pasižiūrėti tų linksmybių.

– Manau, pagalvojai ne tik apie tai? – paklausė karalienė spindinčiomis akimis.

– Svarsčiau, ar negalėčiau būti viena iš tų šokėjų, – prisipažinau. – Skamba labai viliojančiai.

– Taip, galėtum, – atsakė karalienė. – Kiek damų kardinolas nori iš manęs?

– Penkių, – tyliai atsakiau. Akies kampeliu mačiau, kaip Ana išsitiesia kėdėje ir akimirklą užsimerkia. Puikiausiai žinojau, ką ji daro, girdėjau jos balsą galvoje taip garsiai, lyg būtų šaukusi: „Pasirink mane! Pasirink mane! Pasirink mane!“

Tai suveikė.

– Panelė Ana Bolein, – mažliai ištarė karalienė. – Prancūzijos karalienė Marija, Devono grafiene, Džeinė Parker ir tu, Mere.

Persimetėme žvilgsniais su seserimi. Būsime keistas kvintetas: karaliaus teta, jo sesuo karalienė Marija, turtinga paveldėtoja Džeinė Parker, kuri vieną dieną gali tapti mūsų svaine, jeigu mūsų tėvai suderės dėl jos kraičio, ir mudvi.

– Ar vilkėsime žaliai? – pasiteiravo Ana.

Karalienė nusišypsojo:

– Manau, kad taip. Mere, kodėl tau neparąšius laiškeliu kardinolui ir nepranešus, kad mes mielai dalyvausime? Ir paprašykite atsiųsti puotos ceremonmeisterį, kad galėtume išsirinkti kostiumus ir sudėlioti šokius.

– Aš parašysiu, – Ana pakilo nuo kėdės ir nuėjo prie stalielio, ant kurio gulėjo paruoštas rašalas ir popierius. – Merės rašysena tokia kampuota, kad kardinolas gali pagalvoti, jog atsisakome.

Karalienė nusijuokė.

– Ach, prancūzų mokine, – tyliai pasakė. – Tai kardinolui rašysite puikia prancūzų kalba, panele Bolein, ar lotyniškai?

Ana nė akimirką nesudvejojo.

– Kokia kalba pageidauts jūsų didenybė, – atsakė nesvyruodama. – Abiem rašau vienodai laisvai.

– Parašykite, kad nekantraujame suvaidinti savo vaidmenį jo Šato Verte, – ramiai atsakė karalienė. – Kaip gėda, kad nemokate rašyti ispaniškai.